

Šulinyjs

Nr. 37
2016 m. Gegužė

Merkinės Vinco Krėvės gimnazija

Visų čės sugrižč in tėviškį

Nuostabi žiema. Dar nuostabesnis vakaras „Visų čės sugrižč in tėviškį“, vykęs spalio 5 dieną Vilniaus mokytojų namuose. Tai buvo pirmasis renginys, kuris reprezentavo Merkinę, kaip Lietuvos mažosios kultūros sostinę. Į jį mus sukvietė literatas Juozas Žitkauskas, asociacijos „Vylniaus dzūkuliai“ pirmininkas.

Kaip ir gerą knygą, taip ir gerą scenarijų parašyti yra sunku. Tad šventa tiesa glūdėjo tą vakarą kalbėjusio Vinco Krėvės memorialinio muziejaus direktoriaus Vlodo Turčinavičiaus žodžiuose, kad, dabarties literatūrologų vertinimu, V. Krėvė yra fenomenalus rašytojas. O meninis kūrinys kaip niekas kitas veikia žmogaus sielą. Taip įvyko ir ši kartą. Susirinkusieji išvydo literatūrinę – muzikinę kompoziciją „Orientalistinis Krėvė: tapatybės paieškos – „Prabudę dėl savęs“,

kurią parengė Merkinės Vinco Krėvės gimnazijos mokiniai, vadovaujami mokytojų Ritos ir Vytauto Černiauskų. Scenoje vaikai. Sudėtinga apysaka „Pratjekabuda“. Egzistenciniai klausimai – „Kas aš? Kas mes? Kur yra ta žmogiškoji laimė? Kas vertingesnė – jaunystė ar senatvė?“ Labai svarbu šioje vietoje pacituoti gamtininką, rašytoją Henriką Gudavičių, kuris pristatydamas knygą „Niekur nerūpėjo išvažiuoti“ taip kalbėjo: „Rytų išmintis gali vėl sugrižti į Subartonių kraštą, prisimenant Krėvės Skerdžių. Kaip jam buvo vakare: kruopienė balta, saulutė šviečia, sėdi ant suoloelio, gerai... Va taip to gerumo mes ir pasisemiame pas senus žmones. Kuo senesnis – tuo geresnis. Perskaičius šią knygą, gali pasirodyti, kad čia aprašytas gyvenimas prapuolęs, jau nesugrižtantis, kad viskas būta. Bet mes jaučiame, kad su-

grįžta, nebūtinai ta pačias forma, darbais. Viskas sugrįžta kaip idėja, kaip galimybė.“ Tas tiesa. Viskas kartojasi. Didingi žmonės. Darbai. Gėrio ir tiesos priešprieša. Valstybės, kunigaikščiai, žmonės. Tas savotiškas ratas smarkiai įsisukęs, anksčiau ar vėliau pasiekia tą patį atskaitos tašką, nuo kurio ir prasideda istorija, pasaka, mintis.

Šiame vakare susitiko trys kartos – iš tremties, iš sovietinės epochos, iš atgimimo ir dabartinės, taip vadinamos Z kartos. Ar gali būti koks nors ryšys tarp šių žmonių? Skirtingų pasaulių, patirties, nuomonės. Šioje vietoje verta pamąstyti apie tai, ką kalbėjo knygos „Nerūpėjo niekur išvažiuoti“ bendraautorius, fotomenininkas, Dzūkijos nacionalinio parko Merkinės lankytojų centro vedėjas Algimantas Černiauskas. Jis sakė, kad „Mūsų Merkinę kiekvienas įsivaizduoja kitaip, kas matė, kas skaitė iš raštų...“ O štai tolimoje Amerikoje, Laisvės vardu vadinamoje šalyje, „pasirodo, per mažai laisvės. Jei per mažai laisvės, per mažai ir laimės. Tad natūralu, kad didžiausia laimė gyventi tėvų žemėje ir sėti ten grūdus, iš kurių būtų galima išauginti duoną savo vaikams. Apie tai šita knyga.“ Apie tai ir šis vakaras, bylojantis – laimė būti kartu. Augti karta iš kartos toje žemėje. Žemėje, kurioje mažai kas keičiasi. Ji išaugino ir V. Krėvę, ir

laisvės troškimą. Ji išaugino ir mus. Gimnazistus, mokytojus, kūrėjus ir darbininkus. Visa tai labai susipynę į vieną nedalomą sistemą, kurios kitaip nepavadinsi kaip pasaulio medžio vaizdiniu. Kad jaustumėme, koks yra žmogus, reikia jį pažinti, kad jaustum, koks yra gyvenimas, reikia jį gyventi. Todėl ir Merkinė yra ypatinga. Ypatinga savo dvasia, savo oru, savo veidu.

Spektaklio metu išryškėja akivaizdžios paralelės: tikėjimai – prietarai, šviesa – tamsa, Tolinieji Rytai – Dainava, „Pratjekabuda“ – „Nerūpėjo niekur išvažiuoti“. Pasaulis kaip ant delno. Delno, kuriame žiūrovas galėjo išvysti save, savo artimą – tolimą, galėjo pažinti gera ir bloga. Galėjo kartu ieškoti to amžinojo „Aš“, mylėti ir nekęsti. O argi jaunystės arba laimės tema jau nieko nebedomina? Anaipol... Drąsiai galiu pasakyti, kad galiu didžiuotis visais jaunuoliais, buvusiais tą vakarą scenoje, visais garbingais svečiais, kalbėjusiais šiame renginyje, žiūrovais, nepabūgusiais žiemos šalčio... Belpa vėl pacituoti V. Krėvę, kuris taip rašė: „Saldus yra gyvenimo miegas kaip medus, o pažinimas sunkus kaip tie kalnai, kuriuos tu matai nusigręžęs į šiaurę. Ar užtektingai turi noro ir jėgų pakelti tai sunkenybei?“

Mokytojas Vytautas Černiauskas
Algimanto Černiausko nuotraukos

„Atmintis gyva, nes liudija“

Merkinės Vinco Krėvės gimnazijoje Sausio 13 – osios minėjimą pradėjome prisijungdami prie visoje Lietuvoje vykstančios akcijos „At-

mintis gyva, nes liudija“. Simbolinės žvakutės įžiebimas – puiki, pilna susikaupimo įžanga, simbolizuojanti, kad ir nūdienos karta neužmiršo didvyriškų įvykių Sausio 13 – ają. Taip simboliškas ir neužmirštuolės žiedas, kurį segėjome Gimnazijoje, atiduodami pagarbą žuvusių, kovojusių ir tebekovojančių už Laisvę garbei. Simboliška ir neužmirštuolių pieva, kurią kartu su direktore Regina Sakalauskiene pasodino ketvirtokai. Vėliau visa bendruomenė rinkosi į Aktų salę, kurioje žiūrėjome įspūdingą dokumentinį filmą – „Pamoka laisvei“. Nors nuo tų įvykių ir praėjo 25 – eri metai, tačiau dokumentiniai kadrai ir liudijimai nesensta.

Taip ir šis filmas prisibeldė tiesiai į širdį. Mes turime kuo didžiuliotis, dėl ko kovoti, saugoti... Po pamokų „Jaunieji šauliai“ žygiavo į Merkinės Kryžių kalnelį, kur giedojo Lietuvos himną, po to dalyvavo pagarbos bėgime „Laisvės vėliavos“. Kaip jaučiasi žmogus, nešantis Lietuvos Valstybės vėliavą, galite išbandyti kiekvienas. Tokių jaunų žmonių mūsų Gimnazijoje yra daug – juk patriotizmas viena iš kertinių savybių, kurias

stengiamės įdiegti į jauno žmogaus širdį. Ar tai pavyksta? Sužinosime, kai to labiausiai reikės.

Džiaugiuosi visais, prisidėjusiais prie Gimnazijoje vykusių akcijų, renginių, taip pat atėjusiais kartu su Merkinės bendruomene į Šv. Mišias ir Sausio 13 – osios minėjimą, vykusį Merkinės bažnyčioje.

Neformalaus ugdymo organizatorius
Vytautas Černiauskas
Autoriaus nuotraukos

Gintarais nusėtas mūsų kelias

Tokia 72 – osios Merkinės Vinco Krėvės abiturientų laidos „Šimtadienio“ tema. Renginys pavyko – įspūdingas, spalvingas, nuoširdus. Tai buvo puiki proga abiturientams parodyti, ką jie sugeba. O sugeba daug. Renginyje prasidėjo IIIg klasės mokinių posmais, daina. Ir štai scenoje jau matome, kaip abiturientai stato vaikystės svajonių rūmą: „Gimiau ir atradau pasaulį iš naujo, atradau jį kaip beribę, o kartu ir kaip paliečiamą, apšviestą, nedviprasmišką gyvybę.“ Skambėjo prasmingi posmai, dainos, persipindamos su beaugančiais gintarinių rūmų bokštais. Į šį rūmą kiekvienas įdėjo po savo svajonę ir kas gi, jei ne tėtis ir mama,

saugo tą svajonių rūmą? „Raudoniems saulėlydžiams begėstant, baltų rožių sidabrinės akys žiūri į mane pro langą... Ir nuskyniau vieną baltą rožę, ir glaudžiu prie žiedo karštą kaktą... Motin mano! Ar ne tavo rankos – baltos, meilios, kvapios ir švelnutės – taip mane meilingai glamonėja? Ar ne tavo tai rankelės brangios?“ Jaudinančios akimirkos, ašarėlė akies kamputyje, skambant nuoširdžiai atliekamai dainai „Tuk, širdele, tuk tuk“. Po jos – gėlės tėveliams, jos tarsi patvirtina šiuos pasakytus žodžius: „Išplauksim į jūrą, bet pažadu – grįšim šiandien į žemę.“ O tada? Tada audringas šokis, dainos, kiti norai, kitos svajonės – mokyklos erdvė: „Kur lyja lietus, kaip medus saldus, / ir tu kartoji vien tik man: / Mūsų čia žemė ir dangus!“

O kas gi kitas, jei ne mokytojas pasakoja protu ar širdim gyventi, argi ne jis yra to laivo kapitonas? Kaip nuoširdžiai skamba žodžiai abiturientų lūpose. Šie jau spėjo įsisupti į naują verpetą ir svajonių rūmą paversti vertybių piliimi. Kiekvienas pasakoja, kokią užaugintą vertybę išsineš į platųjį pasaulį. Nespėjame atsigro-

žėti jomis, o scenoje kunkuliuoja ir verda disko šokis. Nuskamba abiturientės Urtės Fialkovskytės sukurta daina apie svajonę... Vėl posmai, vėl nuotaikingas šokis, šį kartą svajonių rūmas jau išardytas, kiekvienas laiko savo rankose po vertingą tų gintarinių rūmų dalį, kurią išsineš su savimi. „Aš gaudau svajas iš tavo minčių, / tu gaudai svajas kaip žvejas“, – skamba, liejasi posmai, dainos. Artėja kulminacija: „Toli prie žalio vandens už girių, jūrų, / žinau, mano laimė gyvens, / kur sau išbūriau. / Švelni, maža ir šilta žiede paparčio / sėdės, į dangų žiūrės, žvaigždžių suartą.“ Ir štai – paskutinė daina. „Šimtdienio“ daina. Prieš mus jie, mūsų mylimi abiturientai, dar viena laida, dar vieni jauni, drąsūs, kupini svajų ir ryžto... Laiko ratas vėl apsisuko.

Scenoje vienuoliktokai, taip pat nuostabūs, taip pat talentingi. Sveikinimo žodžiai, palinkėjimai iš direktorės Reginos Sakalauskiienės lūpų, Merkinės seniūno Gintauto Tebėros, klebono daktaro Roberto Rumšo, pirmųjų mokytojų, auklėtojų, tėvelių.

Norėtusi padėkoti daug darbo ir laiko kuriant šį reginį įdėjusiems abiturientų auklėtojams Ritai Černiauskienei ir Linui Nekrošiui,

vienuoliktokų auklėtojai Alytei Katelynaitei. Šokių mokytojai Reginai Sakalauskienei, nuotaikingajam muzikos mokytojui Kęstučiui Breidokui, sceninį apipavidalinimą sukūrusiai Dovilei Stanulytei, abiturientų tėveliams, dvyliktokams ir vienuoliktokams bei visiems, prisidėjusiems kuriant šį įspūdingą spektaklį. Belieka užbaigti finalinės dainos žodžiais: „Žengiam į priekį drąsiai, / nuoširdžiai tariam „ačiū“. / Tik tau dėkingi liksim amžinai. / Saule mano, gera buvo čia, / tačiau laikas mums pakilti.“

Neformalaus ugdymo organizatorius
Vytautas Černiauskas
Autoriaus nuotraukos

Lietuvių kalbos dienos

Vasario 19 dieną mūsų gimnazijoje vyko netradicinė lietuvių kalbos – etnolingvistikos pamoka, kurią mums, I g ir II g klasių mokiniams, dovanojo doc. Vida Česnulienė ir doc. Sonata Vaičiakauskienė, atvykusios iš LEU. Pamokoje buvo lyginami lietuvių ir kitų kalbų žodžiai, pasakymai, atskleidžiamas skirtin-gas tautų pasaulėvaizdis, mąstymo ypatumai. Plečiamas mokinių žodynas: mokoma senos lietuviškos frazeologijos, keliama iš užmaršties seni lietuviški žodžiai ir pasakymai. Buvo tikrai įdomu sužinoti, kaip žmonių gyvenama aplinka, religija, pasaulėžiūra keičia kalbą, kokias reikšmes turi tas pats žodis įvairių tautų tarmėse. Žinoma, mūsų netradicinė pamoka la-

biausiai buvo akcentuota į lietuvių kalbą, giliai jos šaknis, kurios paaiškina dabartinę kasdien girdimų žodžių prasmę. Pamokos metu lektorės paminėjo vieną labai svarbią mintį, kad kalbų mokėjimas nėra tik sausas mokslas, o langas, kuris leidžia žvelgti į pasaulį kitomis akimis. Turėjome puikią progą prisijungi prie Valstybinės lietuvių kalbos komisijos iniciatyva visoje Respublikoje, o kartu ir mūsų gimnazijoje, rengiamų Lietuvių kalbos dienų, kurios minimos vasario 16 – kovo 11 dienomis.

Modesta Čaplikaitė, I g klasė
Vytauto Černiausko nuotrauka

Personažas ieško autoriaus

Vasario 25 dieną mūsų mokyklos mokiniai svečiavosi jau 17-oje Vilniaus knygų mugėje, kurios tema šį kartą skambėjo taip: „Personažas ieško autoriaus“. Šiais metais mugės organizatoriai stengėsi kalbėti apie tai, kokios knygos yra skaitomiausios, kokie personažai lietuviams patraukliausi, o kokios knygos lieka skaitomumo paribiuose? Kaip rašytojai susikalba ir ar susikalba su skaitytojais, gal rašytojai pataikauja savo skaitytojams? Galiausiai, kokių personažų lietuvių literatūroje apstu, o kokių trūksta? Gal šių metų Vilniaus knygų mugėje neatrastas personažas sutiks savo autorių? Mums eilinį kartą buvo smagu pabuvoti pagrindinėje leidėjų, autorių ir skaitytojų susitikimų ir bendravimo vietoje, reikšmingiausiame kultūros renginyje Lietuvoje, didžiausioje knygų mugėje Baltijos

šalyse. Joje kasmet dalyvauja apie 300 leidyklų iš Lietuvos ir užsienio šalių, ją per keturias dienas aplanko daugiau nei 60 tūkstančių lankytojų...

Vilniaus knygų mugės socialinė misija – skaitymo skatinimas ir, manau, organizatoriams tai puikiai pavyksta, nes mūsų mokyklos moksleivių, norinčių ten nuvykti, buvo be galo daug. Senbuviai norėjo vykti ir dar kartą pabuvoti ten, kur nepaaiškinimai gera. O net devyni pirmą kartą vykstantys mokiniai, girdėdami draugų atsiliepimus, norėjo įsitikinti, ar ta vieta tikrai yra tokia ypatinga. Iš girdėtų kalbų ir papasakotų įspūdžių supratau, kad kiekvienas iš mūsų „pasikrovėme“ kuo geriausios nuotaikos, intelektualumo ir meilės knygoms.

Modesta Čaplikaitė, Ig kl.

Jaunųjų šaulių kelionė į Kauną

Kelionė prasidėjo įprastai. Merkinės autobusų stotelėje laukėme autobuso. Iš Merkinės išvažiavome aštuntą valandą ryto. Kelionė autobusu buvo gan linksma: plepėjome, tauškėjome neužsičiaupdami, žaidėme žaidimus, klausėmės muzikos.

Pirmiausia atvykome į Kauno Vytauto Didžiojo karo muziejų. Ten edukacinės programos „Kaip senovėje kariauta“ vadovė Erika pasakojo apie kovą su kryžiuočiais, didžiųjų Lietuvos kunigaikščių ir įnirtingų mūšių laikus. Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės karybos istorijos salėje mus supažindino su viduramžių Lietuvos riteriais, sužinojome apie Lietuvoje naudotus kalavijus, kovos peilius, kirvius, ietis, arbaletus ir lankus. Išsiaiškinome, kuo skiriasi kalavijas nuo kardo, kas taikliau šaudė – lankas ar arbaletas. Vadovė Erika nepaliaudama mūsų klausinėjo, ką mes išmanome apie viduramžių buitį ir kario kasdienybę, kuo buvo tikima, kokia buvo to meto karyba, ginklai ir šarvai. Pasirodo, žinome ir išmanome šį tą. O įgytos žinios padės mums geriau suprasti sunkių kovų su kryžiuočiais laikotarpį, skatins dar labiau domėtis ir didžiulius Lietuvos praeitimi. Programos pabaigoje mums atnešė riterio šarvus ir kalaviją, kad galėtume iš tiesų išbandyti, kokią sunkenybę turėjo nešioti sus savimi „Žalgirio mūšio“ dalyvis. Taip tapome „tikrais kariais“ – užsivilkome šarvinius marškinius, užsidėjome šalną ir paėmėme į rankas kalaviją kietą. Vėliau galėjome apžiūrėti ir visą karo muziejų. Mes matėm gausybę šaltųjų ir šaunamųjų ginklų, regėjome „Lituanikos“ skrydžio vietą ir sudužusį lėktuvą, tyrinėjome kariškių aprangas. Tada išėjome į lauką ir grįžome į autobusą.

Buvome jau šiek tiek praalkę, tad, kol važiavome, užvalgėm ir nuvažiavom į

„Devintąjį fortą“. Kai mokytojas nupirko bilietus, mes nuėjome apžiūrėti šalia esantį paminklą, pastatytą nacių okupacijos metais masinių žudynių (nužudyta apie 50 000 žmonių) vietoje. Apžiūrėję vėl grįžome prie Kauno tvirtovės. Mus skyrė į dvi grupes – mažesniųjų ir vyresniųjų. Kol mūsų grupė, mažesnieji, laukė gido, mes vaikščiojome po pačią tvirtovę. Kai atėjo gidas, papasakojo, kodėl statė fortus. Jis mus nusivedė į požemius (taip visi sako, bet ten ne požemiai, tik kamufliažas). O kai leidies žemyn, atrodo, kad po žeme, bet iš tikrųjų mes leidomės nuo kalno (bunkery, kuris paslėptas). Gidas papasakojo, kaip XX a. pradžioje lietuviai, dar priklausydami caro kariuomenei, gynėsi nuo vokiečių I pasaulinio karo metu, kuo gynėsi, kur laike ginklus, patrankas ir t.t. Sužinojome, jog tarpukaryje čia buvę kareivinės, sunkiųjų darbų kalėjimas, o nacių okupacijos metais čia buvo kalinami daugiausia žydai, kitų tautybių žmonės, suvežti ne tik iš Lietuvos, bet ir kitų Europos valstybių ir sunaikinti. Rekonstruotoje kalinių kameroje galėjome pamatyti forto sienose išlikusius paskutiniuosius priešmirtinius pasmerkusių įrašus, susipažinti su tragiškais žymių Lietuvos visuomenės veikėjų likimais, kurių gyvenimas užsibaigė IX forte. O pačioje pabaigoje mums papasakojo apie legendinį 64 kalinių pabėgimą per 1943-ųjų metų Kalėdas.

Na, kai gidas išėjo, mes dar pasivaikščiojome po fortą, apžiūrėjome atnaujintas ekspozicijas ir važiavom atgal į Merkinę.

Kelionė tikrai padarė įspūdį ir nė vieno nepaliko abejingo skaudiems mūsų istorijos puslapiams. Dėkojame „Šaulių“ būrelio vadovui Vytautui Černiauskui už suorganizuotą prasmingą šeštadienio veiklą.

Lukas Jauneika, 7 kl. ir mokytoja Rita Černiauskienė
Vytauto Černiausko nuotraukos

Kaziuko mugė

Kovo 5 d. kaip ir kasmet, puoselėdami svarbiausių pavasario švenčių tradicijas, pradinių klasių mokinukai ir jų mokytojai, sukūrė itin spalvingą nuotaiką netradicinėje dienoje „Gurgu gurgu į Kaziuko turgų“. Vaikai turėjo puikią galimybę prisiminti, supažindinti su mugės tradicijomis, senolių papročiais. Mokinukai, padedami mokytojų, labai stengėsi išmoningai

ir estetiškai apipavidalinti prekystalius, patraukliai išdėlioti ir reklamuoti prekes. Beje, prekių buvo gausu, jos žavėjo savo nepaprastumu, patrauklumu ir, žinoma, – skoniu! Verslumas, mandagus bendravimas, kalbėjimas taisyklinga lietuvių kalba irgi buvo vieni iš šventės prioritetų. Šventės nuotaiką kūrė ir žaidimai, šokiai. Veikė ir bankas, kur buvo galima gauti simbolinių pinigėlių „Kaziukų“. Renginį vedė pradinių klasių mokytojai – Rasa Alekšiūnienė ir Antanas Kulakauskas, šauniai įkūniję svarbiausius mugės personažus – Kazytę ir Kaziuką.

Dėkojame visiems spalvingos mugės dalyviams, jų mokytojoms, tėveliams, taip širdingai prisidėjusiems prie šventės organizavimo.

„Šulinio“ info

Vytauto Černiausko nuotraukos

GINNAZISTAI SEIME

Kovo 9 d. III - IVg klasių mokiniai dalyvavo susitikime su Lietuvos Nepriklausomybės Akto Signatarų Klubu. Susitikimas vyko istorinėje Lietuvos Respublikos Seimo Kovo 11-osios Akto salėje. Gimnazistai iš klausė pranešimus „Lietuvos valstybės atkūrimas“ (L. Sabutis), „Sąjūdžio užsienio politika Lietuvos Nepriklausomybės priešaušryje“ (P. Vaitiekūnas), „Teisinės sistemos kūrimas“ (J. Prapiestis), „Šalies gynimo sistema“ (S. Pečeliūnas), „Aplinkos apsaugos sistemos kūrimas“ (B. Valionytė), „Tautinė mokykla ir švietimo reforma“ (I. Andriukaitienė), „Ūkio

reforma“ (G. Vagnorius), iš klausė M. Laurinkaus ir P. Ginioto pasisakymus. Renginį organizavo Lietuvos Nepriklausomybės Akto signatarų klubas, vedė Lietuvos Nepriklausomybės Akto signatarų klubo prezidentė Birutė Valionytė ir Lietuvos Nepriklausomybės Akto signatarų klubo kancleris Stasys Kašauskas. Pertraukėlės metu visi dalyvavę konferencijoje įsiamžino bendroje nuotraukoje, o renginiui pasibaigus – vaišinosi arbata ir kibiniais. Grįždami į namus, visi tikrai turėjo apie ką pamąstyti ir pagalvoti.

Mokytojas Eimantas Vitkauskas
Autoriaus nuotrauka

Patriotinės dainos konkursas

Kovo 16 d. vyko „Patriotinės dainos konkursas“. Šį jaukų, patriotišką renginį organizavo IIIg kl. mokiniai ir jų auklėtoja Alytė Katelynaitė. Renginio dalyviai 5 – IIIg klasių mokiniai labai entuziastingai ir nuoširdžiai atliko patriotinės tematikos dainas. Jas paruošti padėjo muzikos mokytojas Kęstutis Breidokas. Popietės vedėjai – Henrikas Lukšys ir Silvija Čaplikaitė, IIIg kl. Ačiū visiems, prisidėjusiems prie šios šventės jaukumo.

Šulinio info
Vytauto Černiausko nuotraukos

6 klasė

7 klasė

8 klasė

9 klasė

10 klasė

11 klasė

Kovo 11-oji

Kaip ir kasmet merkiniškius švęsti kovo 11 – osios pakvietė Merkinės Vinco Krėvės gimnazijos bendruomenė. Nepaprastai gražiai visų susirinkusių giedamas Lietuvos himnas tarsi liudijo – mes gyvename laisvoje Lietuvoje. O ir šiemetinė renginio mintis – kelionė nuo senųjų laikų ligi Kovo 11 – osios nepriklausomybės akto paskelbimo, pažymint tuos svarbiuosius valstybės kūrimosi įvykius, jos džiaugsmus, pergales ir vargus, rodė, kad Lietuva yra nepaprastai stipri.

Renginį vedė talentingi jaunuoliai – Žygimantas Minelga, IVag kl., ir Kristupas Černiauskas, IIg kl. Scenoje išvydome direktorės Reginos Sakalauskienės vadovaujamo tautinių šokių kolektyvo „Sukčius“ mažųjų grupės atliekamus šokius „Kalvelį“ ir smaguji „Suktinį“, abiturientų atliekamą energingąjį disko šokį. Malonu

buvo gėrėtis mokytojų Rasos Aleksiūnienės ir Ritos Černiauskienės skaitomais posmais. Mokytojo Kęstučio Breidoko vadovaujamas jaunimo ansamblis jaukiai atliko dainą „Memory“, solistė Roneta Saveiskytė, IIg kl., nuotaikingai sudainavo dainą „Vaivorykštė“. Urtė Filakovskytė, IVbg kl., atliko savo kūrybos dainą „Svajonė“. Ne vienam salėje išspaudė ašarėlę Roneitos ir Urtės atliekama daina „Raudoni vakarai“, kuriai akomponavo mokytojas Kęstutis. Didelio palaikymo sulaukė vyrų kvartetas (Stasys Papartis, Kęstutis Breidokas, Vytautas ir Mindaugas Černiauskai), atikęs gerai žinomą dainą „Palankūs vėjai“. Sąjūdžio laikų atminimui visa salė sugiedojo „Žemėj Lietuvos“. Renginio kulminacija – mokytojų ir jaunimo choro atliekama daina „Kol baltas paukštis danguje“.

Išpūdžių daug ir visi jie gražūs, patriotiški. Kaip ir mūsų jaunimas, mokytojai, merkiniškiai. Ačiū visiems, prisidėjusiems prieš šios šventės paruošimo, palaikiusiems, atėjusiems švęsti kartu.

Neformalaus ugdymo organizatorius
Vytautas Černiauskas
Autoriaus nuotrauka

„Mobilioji bioklasė“ Merkinėje

Kovo 29 d. Merkinės Vinco Krėvės gimnazijoje viešėjo „Mobilioji bioklasė“. Ši klasė – tai pirmoji šalyje mobili laboratorija, kuri supažindina Lietuvos moksleivius su naujausiais gyvybės mokslų laimėjimais. Merkinės gimnazistai „Bioklasėje“ ne tik išbandė tikrus mokslinius prietaisus, bet ir patys atliko modernius biomokslų eksperimentus: mokėsi valdyti specialią pipetę, turėjo progą sužinoti, kas yra DNR ir kaip ji funkcionuoja. Dėkojame šauniai „Bioklasės“ komandai ir mokytojams Silvestrui Pūčiui bei Vilijai Katkevičienei.

Šulinio info
Vytauto Černiausko nuotraukos

Susitikimas su Račicku

Balandžio 12 d. gimnazijoje viešėjo vaikiškų knygų autorius, rašytojas Vytautas Račickas. Rašytojas papasakojo apie savo kūrybą, kaip gimsta siužetai, atsiranda personažai, maloniai atsakė į daugybę klausimų. Susitikimą su juo organizavo Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus viešoji biblioteka.

Šulinio info

Vytauto Černiausko nuotraukos

Atversta vaikystės knyga

Balandžio 14 dieną Merkinės Vinco Krėvės gimnazijoje tradiciškai surengta Tarptautinė vaikų knygos diena, sulaukusi kaip visada daug dalyvių. Į šventę susirinko visi gimnazijos pradinių klasių mokiniai su savo moky-

tojais, Merkinės pagrindinės mokyklos priešmokyklinio ugdymo grupė ir visi kiti, norėjusieji dar kartelį atversti savo vaikystės knygą.

Šventė prasidėjo Tarptautinės vaikų knygos dienos plakato pristatymu. Kasmet vis kitos šalies Tarptautinės vaikų knygos tarybos (IBBY) skyrius kuria Tarptautinės vaikų knygos dienos plakatą ir kreipimasi į skaitytojus. 2016 m. ši teisė atiteko Brazilijos IBBY skyriui. Kreipimosi į pasaulio skaitytojus autorė rašytoja Luciana Sandori – plačiai žinoma, gausiai apdovanota savo šalyje, jos pavardė randama ir IBBY Garbės knygoje. Plakato autorius Ziraldo irgi ne tik dailininkas – kaip rašytojas jis net triskart buvo pristatytas Anderseno medaliui, jo knygų išversta į visas Lo-

tytų Amerikos ir kelias kitas užsienio kalbas.

Mes labai džiaugiamės, kad rašytojos L. Sandori kreipimasi į pasaulio skaitytojus „Buvo kartą...“ inscenizavo mūsų gimnazijos 8 klasės mokiniai, kuriuos paruošė jų auklėtoja Renata Černiauskienė, o plakatą nupiešė Robertas Marcinonis (IV b g kl.) ir Auksė Jakavonytė (I g kl.), vadovaujami dailės mokytojo Vytauto Černiausko.

2016-ieji metai paskelbti Bibliotekų metais. Bibliotekos metų globėja yra prezidentė Dalia Grybauskaitė: „Bibliotekos prieina prie kiekvieno žmogaus ir suteikia galimybę bendrauti su knyga. Esame skaitanti ir kultūringa tauta, o tai reiškia, kad tokios tautos niekas nei palauš, nei pažemins. Pasitikėkime bibliotekomis ir knyga.“ Todėl šįkart mokinukams, jau susibėgusiems į erdvią aktų salę, teko pristatinėti nupieštas savo asmenines namų bibliotekėles, ar bent jau įsivaizduojamas. Visų klasių segtuvai „Mano bibliotekėlė“ buvo itin įdomūs ir spalvingi. Čia pat mažųjų laukė viktorina, skirta ne tik knygų skaitymo skatinimui, bet ir pažinčiai su įvairiomis bibliotekomis, vaidinimas, žaidimai, dainos, šokiai bei meninis mažųjų skaitymas.

Renginio metu vaikai ir jų mokytojai buvo ne tik žiūrovai, bet ir aktyvūs šventės daly-

viai, patys gamino kūrybinius darbelius, aktyviai atsakinėjo į viktorinos klausimus, smagiai šoko, dainavo, improvizavo bei smalsiai žiūrėjo animacinius filmus pagal H. K. Anderseno pasakas.

Kaip ir kiekvienais metais, taip iš šiais, šventės metu buvo pristatyti ir apdovanoti aktyviausi bibliotekos skaitytojai. Daugiausiai knygų perskaičiusių vaikų laukė prizas – knyga. Neliko ir kiti šventės dalyviai be dovanų – jiems irgi buvo įteiktos saldžios atminimo dovanėlės, padėkos.

Mes, bibliotekininkės, visuomet siekiame, kad šios šventės tikslas būtų parodyti vaikui nepaprastą knygos pasaulį, įkvėpti meilę knygai, ugdyti skaitymo motyvą. Ir manome, kad įgyvendinti šį tikslą mums sekasi visai neblogai. O pabaigoje norėtusi pasidžiaugti šia nuostabia pavasarį vykstančia vaikų knygos švente ir pacituoti lietuvių poeto E. Mieželaičio žodžius: „Knyga labiausiai buvo pasišventusi žmogui, nes žmogus ir jo knyga – tai amžini dvyniai: jie kartu gimė ir kartu keliauja į žvaigždes.“

Bibliotekininkės
Laima Čaplikienė, Margarita Leskauskienė
Vytauto Černiausko nuotraukos

Merkinės gimnazistai prisijungė prie akcijos „DAROM 2016“

Balandžio 21 d. I-III klasių mokiniai ir jų auklėtojai dalyvavo visuotinėje aplinkos tvarkymo akcijoje „Darom 2016“. Tvarkėme Kryžių kalnelio teritoriją, aplinkui Merkinės kapines, didelę teritoriją aplinkui apžvalgos bokštą, valymo įrenginius, šalia prieplaukų, piliakal-

nio teritoriją. Dėkojame visiems talkininkams.

Šulinio info

*Zitos Kulakauskienės nuotraukoje:
jauniausieji akcijos dalyviai su mokytoju Antanu Kulakausku*

Viktorina „Mano Lietuva“

Vytauto Černiausko nuotraukoje: 5 klasė

Vytauto Černiausko nuotraukoje: 6 klasė

Vytauto Černiausko nuotraukoje: 7 klasė

Vytauto Černiausko nuotraukoje: 8 klasė

Matematikos gerbėjų išbandymai

Balandžio 20 d. Merkinės Vinco Krėvės gimnazijos 5-8 klasių komandos dalyvavo nuotaikingoje, kupinoje įvairiausių netikėtų užduočių popietėje „Matematikos labirintai“. Dalyvaujančios komandos aktyviai ieškojo išeičių netikėčiausių užduočių labirintuose,

piešė, sprendė galvosūkius. Šią popietę išradingai, nuotaikingai iš išmaniai organizavo matematikos mokytojos Rūta Kučinskienė, Alytė Katelnaitė ir Vilija Katkevičienė.

Neformalaus ugdymo organizatorius Vytautas Černiauskas
Inesos Sinkevičiūtės, IIg kl., nuotrauka

Pirmoji „Šaulių“ pakopa

Iš mūsų mokyklos į pirmą pakopą važiavo Lukas Jauneika, Tomas Marcinonis ir Rokas Šidlauskas. Pirmą dieną, kai tik atvažiavome, mums parodė, kur miegosime. Ir taip išėjo, kad aš ir Tomas miegojom su „KASP“ (tai su savanoriais). Miegojimas su jais buvo gan geras, ir turėjo daug plusų, na, mes paliekam lovas nepaklotas, tačiau mums nesakydavo, o kitoj pusėj, kur jie miegojo, palikdavo nors truputį sulenktą kampą miegmaišio, iš karto visą lovą išversdavo. Kai jau aprodė, mesėjome į kiemą rikiuotis ir traukėme į valgyklą. Valgyt duodavo skaniai, net keturis kartus per dieną: tai pusryčiai, pietūs, vakarienė, naktipiečiai. Na, o pavalgę grįžom į patalpas ir klausėmės teorijos. O tarp jų mesėjome į lauką susipažinti su ugniagesių įranga, kaip su ja elgtis ir kam ji skirta. Po viso to vėl klausėmės teorijos. Po josėjome valgyt. Po vakarienės vėl nuobodžios teorijos.

Kai atėjo vakaras, visi būriai skubėjo į stadioną, čia mums pasakė, ką blogai darėm, ir už tai davė apeiti ratus, o kas buvo nusikaltę, sakė savo sukurtus eilėraščius. Tada grįžęėjome valgyti naktipiečių, o po to praustis ir galiausiai miegoti.

Kėlėmės 6-ą valandą, greitai apsirengėm irėjome į mankštą. Na, antrą dieną buvo viskas panašiai kaip pirmą, tik kad buvo daugiau veiklos lauke ir žymiai daugiau teorijų. O štai vakare mes viską turėjome išmokti, kartojomės, nes kitos dienos rytą mus reikėjo rašyti kontrolinį. Pavalgę naktipiečius, nusiprausėm irėjome miegoti.

Kėlėmės vėl 6-ą valandą, mums davė daug laiko pasikartoti ir susitvarkyti kambarius, po toėjome rašyti kontrolinio darbo. Kontrolinis buvo kaip mokykloje, bet tik viskas apie šaulius ir ką turėjome išmokti per dvi dienas. Po kontrolinioėjome valgyt pusryčių. Tada mums

buvo dar dvi teorijos, kaip taikliai šaudyti ginklu ir kaip suteikti pirmąją pagalbą. Po toėjome repetuoti ceremonijos. Kai ji prasidėjo, mes visi gavome pirmosios pakopos pažymėjimus. Mes su būrio vade ir būrininkeėjome fotografuotis. Grįžę jau buvome susitvarkę ir daiktus susinešę į apačią, juos pasiėmėm ir važiavom namo.

Ten daug žygiavome ir buvome vienintelis būrys, apėjęs savo ratus, kuriuos mums buvo paskyrę.

Lukas Jauneika, 7 kl.
Vytauto Černiausko nuotrauka

Kiekviena diena stilingi...

Apranga atspindi žmogaus portretą, jo pasaulėžiūrą ir nuotaiką. Kiek visame pasaulyje gyvena žmonių, tiek išvysime skirtingų stilių ir charakterių. Kaip sako garsi Lietuvos stilistė Agnė Gilytė: „Drabužiai tau leidžia būti savimi arba tapti kuo nors kitu“. Taigi, man buvo be galo įdomu sužinoti, ką apie aprangą kalba mūsų mokyklos mokiniai, kuriems uždaviau tris paprastus klausimus:

- Kokia apranga tau yra patogiausia mokykloje?
- Kaip nederėtų rengtis, einant į mokyklą?
- Ar norėtum, kad mūsų mokykloje būtų uniformos? Kodėl?

Apklausiau kelis berniukus bei mergaites, norėdama palyginti jų požiūrį į aprangą, ir štai kokių atsakymų sulaukiau... Į pirmąjį klausimą tiek vaikinai, tiek merginos atsakė panašiai, kad jiems patogiausia apranga mokykloje yra sportbačiai, džinsai, džemperis, sportinės kelnės ir megztinis, arba tiesiog tie drabužiai, kurie atrodo tvarkingai ir nevulgariai. Antruoju klausimu abiejų pusių požiūris taip pat sutapo. Mokiniai sutiko, kad nedera į mokyklą eiti pernelyg atvirais, nešvariais, suplyšusiais drabužiais, jų manymu, viskas turi būti tvarkinga ir patrauklu žmogaus akiai. O štai trečiasis klausimas padalino berniukus ir mergaites į dvi stovyklas. Merginos tvirtino, kad nori uniformų, nes tada mokykloje vyrautų lygybė, sumažėtų patyčių skaičius arba tiesiog tuomet nereikėtų kiekvieną dieną galvoti, kuo rengtis, bei išleisti daug pinigų drabužiams. Tačiau vaikinai teigė, kad nenorėtų uniformų, nes tuomet visi būtų panašūs ir negalėtų išsiskirti iš kitų, jų manymu, tai užgožtų žmogaus savitumą.

Taigi, tokie mados vėjai siautėja mūsų mokykloje. Visiškai sutinku su visais apklaustaisiais mokiniais ir visiems linkiu atrasti savąjį stilių, kuris leis jaustis žaviems ir patikintiems savimi.

Modesta Čaplikaitė, Ig kl.

Ar mano širdyje yra vietos Žygdarbiui?

Žygdarbis yra bet koks rimtas poelgis, kuriam riekia kažką paaugoti. Na, mes apie žygdarbius skaitėm daug tekstų, apie juos kalbėjom, kokie tie žygdarbiai, kaip juos pasiekti, ko reikia, kad atliktum kilnų poelgį. Tad dabar galiu apie juos kalbėti. Aš manau, kad mano širdyje atsirastų vietos atlikti kokį nors kilnų poelgį, darbą, kuris viršytų mano galimybes.

Per lietuvių kalbos pamokas skaitėme daug herojiškų istorijų, kuriose pasakojama apie bebaimus žmones, pasiaukojančius dėl kitų laimės. Pirmasis mūsų skaitytas tekstas – tai „Prometėjo“ legenda, kurią užrašė Nikolajus Kunas. Prometėjo žygdarbis tas, kad jis pavogęs iš dievų ugnį davė ją žmonėms ir suteikė žinias. Dėl žmonių laimės jis paaugojo savo laisvę. Dzeusas trenkė žaibu į uolą, prie kurios buvo prikaltas Prometėjas. Ir tasai didvyris nugarmėjo į neišmatuojamą bedugnę, į amžiną tamsą. Apie drąsų poelgį pasakoja „Hobitas“, kurį parašė Džonas Ronaldas Ruelis Tolkinas. Šioje pasakoje herojus buvo vardu Bardas, jis nužudė slibiną ir išgelbėjo to miesto žmones. Trečiasis neseniai skaitytas tekstas – „Laimės žiburys“, kurį parašė Jonas Biliūnas. Šioje pasakoje herojai buvo visi žmonės, kurie bandė lipti į aukštą kalną. Tik visi, kurie lipo, išsigąsdavo ir suakmenėdavo, kol kartą būrelis žmonių vieningai drauge, vienas kitam padėdami užlipo į tą kalną ir palietė žiburį. Tik, deja, jie pasiaukoję, kad kiti žmonės būtų laimingi.

Žygdarbiai, kuriuos galėčiau padaryti aš, tai mokytis kuo geriau, dar labiau padėti kitiems, siekti geriausių rezultatų visur, kur tik galima. Man užtektų Bardo drąsos susigrumti su kokia pabaisa, jei ji užpultų mano mamą arba mažesnįjį brolių. Žygdarbiai, kurių negalėčiau atlikti, tai pasiaukoti dėl kitų. Tikrai negalėčiau atiduoti gyvybės kaip

Prometėjas arba kilnioji drąsulių minia iš „Laimės žiburio“, nes labai bijočiau...

Aš manau, kad savo širdyje tikrai surasčiau vietos kilniam poelgiui, man tikrai patiktų pasielgti nesavanaudiškai ir prasmingai. Labiausiai norėčiau, kad kiti būtų laimingi. Tai štai kokia žygdarbio prasmė – atnešti kitiems laimę, kaip kad žiburio šviesą drąsuliai nešė į visų žmonių namus ir širdį.

Lukas Jauneika, 7 klasė

Vytauto Černiausko nuotrauka

Kas mus moko tyčiotis?

Mūsų mokykloje daug pasakojama apie patyčias, vyksta įvairūs renginiai, kurių metu bandome drąsiai prabilti apie tai. Kad sustabdytume patyčias, mūsų bendruomenė įsitraukė į psichologijos mokslų daktaro D. Olweus sukurtą projektą, stabdantį patyčias. Šiemet klasės valandėlėse kartu su auklėtojais daug apie tai kalbame, aiškinamės, kaip atpažinti patyčias, kaip padėti tam žmogui, iš kurio tyčiojasi, kodėl nedera slėpti patyčių ir būtina apie jas pranešti suaugusiam žmogui. Tačiau šį kartą nusprendžiau patyrinti mums visiems gerai žinomus naujienų ir socialinius tinklalapius. Juk šiuolaikinis mokinys virtualioje erdvėje praleidžia itin daug laiko. Man įdomu, ar juose yra mokomi vaikai, paaugliai arba net suaugę tyčiotis? Jeigu taip, tai kokie gi konkretūs žiniasklaidos pavyzdžiai sudaro galimybę tyčiotis ar pažeminti kitą. Kodėl tai vyksta? Pabandysiu atsakyti į šiuos klausimus pasiremdamas virtualiuoju pasauliu ir savo supratimu.

Pradėjau ieškoti medžiagos apie patyčias. Naršydama atradau daugybę patarimų, kaip apsiginti nuo jų, ką daryti, kai iš tavęs tyčiojasi. Manau, kad tokie patarimai tikrai padeda tėvams ir vaikams bendraujant tarpusavyje. Juk esame visi panašūs, bet kartu skirtingi... Mes galime laisvai reikšti savo nuomonę, tikėti skirtingomis religijomis, užsiiminėti skirtingomis veiklomis, kalbėti įvairiomis kalbomis, bet atsiranda tokių žmonių, kurie trokšta, kad visi darytų tai, ką pasakys. Stengiasi valdyti kuo daugiau žmonių, kurstyti nesantaiką. Viena iš tokių žmonių išraiškos galimybių – kompiuteris ir įvairūs socialiniai tinklai. Manau, dažniausiai taip įžeidinėja vaikai, paaugliai. Kartais nepagalvoja, kad gali įžeisti, o kartais specialiai įkelia jiems „juokingus“ vaizdelius. Kodėl jie tai daro? Juk galėtų visi kartu netrukdomai bendrauti, vienas kitam padėti. Draugas visados šalia yra geriau. Taip pat manau, kad kalti ir tie žmonės, kurie leidžia įkelti įvairius vaizdelius

tokiose svetainėse, kaip youtube.com, facebook.com. Jeigu atsakingi asmenys neleistų jų įkelti, manau, iš esmės sumažėtų patyčių kompiuteryje.

Mano dėmesį patraukė ir keletas svetainėse pateikiamų vadinamųjų receptinių straipsnelių, nukreiptų prieš patyčias. Štai, pavyzdžiui, lrytas.lt tinklalapyje publikuojamas straipsnelis, kuriame sakoma: „Jeigu nenori, kad iš tavęs tyčiotųsi, tu privalai išmokti apsiginti kumščiais.“ Vaikinas taip ir padaręs. Tėvams jis nieko nesakė... Ar padėjo? Ne. Iš jo ir toliau tyčiojosi, dažnai vykdavo muštynės. Viską sprendė kumščiais... Vaikiniai susitaikė. Kaip? Jie tapo viena grupuote, kuri tyčiojosi iš kitų moksleivių ir netgi mokytojų. Manau, kad šis pavyzdys nėra geras, nes vaikas, iš kurio šaipomasi, pasinaudos patarimu ir pavyzdžiu, klaidingai supras, pradės slėpti tiesą, niekam nepapasakoti, kas vyksta mokykloje, ir bandys kumščiais išspręsti visus reikalus. Kitas pavyzdys irgi būtų iš to paties lrytas.lt tinklalapio, jame radau straipsnį, kuriame patariama, kaip išvengti patyčių. Spėkite kaip? Tiesiog į jas nereikia kreipti dėmesio ir vis-

kas pasibaigs. Iš savosios patirties žinau, kad nekreipiant dėmesio nieko nebus. Pagaliau peržiūrėjusi ne vieną straipsnį iš svetainių delfi.lt, žmonės.lt, lrytas.lt, galiu teigti, kad radau kiekviename iš jų panašią užgauliojimų madą. Juose žinomi Lietuvos atlikėjai vienas kitą įžeidinėja dėl dainavimo, išvaizdos, komentuoja pasisakymus... Manau, kad tai taip pat yra patyčios ir mes patys priprantame skaityti tokius įžeidžiančius komentarus, o paskui komentuoti įžeidinėdami. Iš tavęs ir toliau tyčiosis kaip įmanydami... Gaila, pasirodo, Lietuvos žiniasklaidoje galima rasti užkoduotų arba tiesiai šviesiai pasakytų patyčių, iš kurių ir mes mokomės tyčiotis...

Taigi, kaip matome, mano pateikti internetinių svetainių pavyzdžiai kaip tik ir rodo, kad tiesiogiai ar netiesiogiai, bet kai kurie straipsniai, įvairių žmonių komentarai yra įžeidžiantys ir skatina tyčiotis iš kitų. Kiekvienas turime suprasti, jog patyčios ne išeitis pasilinksinti arba parodyti, kad esi geresnis už kitą žmogų. Manau, mes galime reikšti savo nuomonę kitų neįžeidinėdami. Ar mums pavyks užkirsti kelią patyčioms? Tai priklauso tik nuo MŪSŲ... Kaip mokiniai, turbūt kartu su mokytojais mes daug tikimės iš projekto OLWEUS, išmoksime visas keturias taisykles ir pasistengsime jų laikytis. Ar tikrai taip bus – laikas parodyti. ☺

Aldona Bubnelytė, Ig kl.

Inesos Sinkevičiūtės, IIg kl., nuotraukos

Baimė

Aš turiu labai daug baimių ir apie jas noriu papasakoti. Didžiausia mano baimė yra baimė užaugti. Žinau, kad dauguma vaikų ir paauglių laukia savo pilnametystės. O aš bijau. Man baisu dėl to, kad aš nežinau, kuo norėčiau užaugusi dirbti, neturiu išskirtinių talentų. Kada per pamoką lietuvių kalbos mokytoja paklausė, koks yra mano talentas, aš pasakiau – nusišnekėti. Nieko geriau nesugalvojau. Dar neturiu pamokos, kuri man labai patiktų. Ir bijau, kad jei kaip nors išsirinksiu specialybę ir ją baigsiu, neturėsiu darbo, buto. Bet gal per anksti apie tai galvoti? Juk, manau, kad ne visi dvyliktokai žino, kas jiems patinka?

Antra mano baimė yra scenos baimė (topofobija). Ir, pasigirsiu, bandau jos atsikratyti. Kada mokytoja pasiūlė pristatyti „Šulinį“, aš iškart sutikau. Kai atėjo ta diena, kai aš atsistoju prieš žiūrovus, pradėjau žiauriai prakaituoti ir

pamiršau tuos kelis sakinius, kuriuos buvau išmokusi. Bet mane išgelbėjo telefonas, nes jame buvau tuos sakinius pasirašiusi. Aišku, net ir skaitydama jaudinausi, todėl pradėjau springti ir niekaip neišmikčiojau vienos pavardės. Šį keistą veiksma patį sau pateisinau prisiminus savo talentą „nusišnekėti“. Nors aš ten tik viena iš pristatančiųjų (kiek pastebėjau) jaudinausi, bet, manau, kad kitą kartą tikrai vėl eisiu pristatinėti. Juk ne visi turi galimybę išbandyti viešąją kalbą prieš didelį mokinių būrį. Vėliau mokytoja prisipažino, jog specialiai sukviėtė vyriausius mokyklos mokinius. Taigi, manau, kad tobulėsiu ir mikčiojimais išnyks.

Mielieji, kurie skaitysite mano šį rašinį apie baimes, tikiuosi, kad su jomis kovosite ir jas išnaikinsite.

Agnė Baltulionytė, 7 kl.

Nora

Per lietuvių kalbos pamoką 7 klasės mokiniai skaitė Marijos Gripės apysakos „Nepaprasta Agnės Sesilijos istorija“ ištrauką ir turėjo rimtą užduotį – aprašyti pagrindinės veikėjos Noros paveikslą. Jie galėjo rinktis kelias rašinio formas: esė, dienoraštį arba laišką. Jūsų dėmesiui keletas iš jų darbų. Galbūt paskaitę susidomėsite knyga ir perskaitysite ją visą?

Nora tai mergaitė, praradusi savo tėvus, atsidūrusi globėjų šeimoje. Ji jaučiasi nevisavertė, nereikalinga ir nemylima. Jos geriausia drauge tampa jos lėlė Sesilija. Nora turi ją mylinčius senelius, su kuriais nebendruoja, jai atrodo, kad ji kalta, nes primena jiems mirusią dukrą.

Pati Nora yra draugiška, svajotoja, turi labai lakia fantaziją, rūpestinga ir jau tri. Bet jos vidinis pasaulis kitoks, pilnas apmąstymų ir prieštaravimų.

Noros vaizduotė tokia plati, kad ji savo lėlėje Sesilijoje matė atvaizdą gyvos mergaitės, kuri anksčiau gyveno tuose pačiuose namuose pas globėjus ir buvo nemylima. Nora įsivaizdavo, kad toks likimas laukia ir jos, o ji to labai bijojo.

Aš manau, kad Noros vidinis pasaulis yra pažeistas. Kad nesijaustų vieniša, ji savo viduje susikuria kitą pasaulį, kuriame jos lėlė tampa gyvenimo ramsčiu. Taip ji nesijaučia vienintelė tokia nemylima ir nereikalinga.

Šiuolaikiniame pasaulyje ši paliktų vaikų tema yra labai aktuali. Vaikai gyvena pas globėjus arba vaikų namuose. Jie taip pat jaučiasi nereikalingi, atstumti ir nemylimi. Norėdami tai pakeisti suaugę turi išmokyti tokius vaikus suprasti ir mylėti.

Ignas Šambaras, 7 kl.

Senelės istorija

Žiema... Laumės skaros tamsumu apgaubtas vakaras... Iš dangaus lėtai sukdamosi lyg tipendamos ant trapių pirštų galiukų leidžiasi snaigės, nujausdamos salsvą tvyrančios paslapties kvapą. Kaip dabar pame nu: sėdžiu šalia kaitria liepsna žėruojančio židinio, laikydama vasara alsuojančių žolelių arbatos puodelį, o šalia manęs meiliai šypsosi senelė. Aš nekantraudama laukiu, kada ji pradės pasakoti istoriją, nepaprastą, paslaptinę, bet tikrą. Ir štai, nusišypsojusi savo meiliomis akimis, senelė pradeda...

Prieš neatmenamą galybę metų gyveno nepaprasto grožio mergina, vardu Ragana. Jos ilgi plaukai žibėjo sidabru, akys tviskėjo dangaus mėliu, o širdis buvo tyra lyg skaidrus šaltinio vanduo. Ragana visiems pagelbėdavo nelaimėje, nes buvo žiniuonė, kuri puikiai išmanė burtus ir gamtos žolelių galias. O ir gerieji žmonės nelikdavo gražiajai merginai nepadėkoję – jos garbei net buvo sukurta ir daina:

Geroji Raganėlė, dangaus žolelių fejė,
Garbė tavo gerumui ir grožiui, su-
manumui,
Dėkojame už dieną, kai myli mus
kiekvieną...

Tokie tvirti it medžio šakos tarpusavyje susipynę draugystės ir pasitikėjimo ryšiai siejo Raganą su visais žmonėmis.

Tačiau, kaip ir kiekvienoje istorijoje, egzistuoja ne tik gėris, bet ir jam nuolat koją pakišantis blogis. Taigi netikėtai šalia šios nuostabaus grožio merginos nežinia iš kur atsirado mažo ūgio žmogelis, liepsnojančiom akim, susivėlusiais juodais plaukais ir kumpas nosimi, vardu Velnias, kuris be galo pavydėjo Raganai jos galių, o svarbiausia – puikaus sutarimo su žmonėmis. Klastingas velniūškis jau audė mintį, kaip suardyti tvirtą ryšį, jungiantį žiniuonę ir žmonių pasitikėjimą ja. Jis puikiai žinojo, kad svarbiausias dalykas, dėl kurio visi taip mylėjo mergelę, buvo jos gebėjimas savo žolelėmis išgydyti net ir sunkiausiai sergančiuosius. Niekieno nepastebėtas Velnias įsliūkino į mažulytę, jaukią Raganos trobelę ir užnuodijo visas jos stebuklingas žoleles, pasilikdamas sau tik kelias naudingąsias. Kai žmonės Raganėlės prašydavo išgydyti sergančiuosius, mergina tik dar labiau jiems pakenkdavo, o „gerasis“ Velnias tuoj pat prisistatydavo ir juos išgydydavo. Ilgainiui visi gyventojai pradėjo Raganą vadinti apsišaukėle ir melage, o geroji mergina niekaip negalėjo suprasti, kas vyksta. Po poros dienų žmonių pyktis dar padidėjo ir jie išvarė vargšę Raganą gyventi į tamsią pelkę, kur joks saulės spindulys ne-

galėtų paliesti jos skaistaus veidelio.

Ir kaip gi manote istorija klostėsi toliau? Deja, Velnio nugvelbtos žolelės buvo ne amžinos, jos greitai išseko ir nelabasis tapo bejėgis. Tuomet ir atsivėrė žmonėms akys, jie puikai suprato, kas visą šį laiką buvo tikrasis apgavikas ir melagis. Norėjo gyventojai ir Velnui liežuvi išlupti, ir akis išbadyti, bet veltui... Paspruko apsukruolis, sugalvojo, kaip išsukti savo uodegą ir susibičiuliavo su Dievu, o žmonės, kaip žinome, buvo bejėgiai prieš Dievą. Tiesa, Velnias neilgai trukus ir Dievo rūstybę užsitraukė, bet tai jau kita istorija...

Na, o kaip gyveno mūsų vargšė Raganėlė? Jos kažkada gerumu alsavusi širdis suakmenėjo, aksominai plaukai išsidarkė lyg seno, nebereikalingo medžio šakos, o nuo gūdžioje pelkėje tvyrojusios išdavikės tamso, veidelis jau nebe-

buvo toks skaistus ir šviesus. Anuomet buvusi geroji mergelė virto piktąja deive ir kenkdama visiems norėjo atsilyginti už nepasitikėjimą ir išdavystę. Bijojo žmonės į tą pelkę užklysti, kur Ragana gyveno, bijojo gyvulius vienus pievoje palikti, ar vaikus be priežiūros išleisti, nes žinojo, kad Raganėlės klasta tuoj bus čia pat. Gailėjosi gyventojai taip išdavę kažkada buvusią ištikimiausią draugę, tačiau jau nieko nebegalėjo padaryti. Taip ir ligi šiol pasiliko – bijome mes piktosios Raganos patys išdavę tai, ką labiausiai mylėjome.

Aš užmerkiu akis, mįslingai nusišypsau senelei ir pasineriu į dar vieną paslaptinę istoriją. Tiesa, tai jau sapnas...

Modesta Čaplikaitė, I g klasė,
 Vaikų meninės kūrybos festivalio „Susitikimas ežio dvare“
 2016-ųjų metų laureatė

5 klasės mokinių posmai apie kalbą

Agnė Jocytė
„Mūsų kalba“

Skamba mūs kalba raiškiausiai,
Žodžiai liejasi tyriausiai.
Lietuvaičiai ja kalbėjo nuo senų laikų,
Nesumindė protėvių jie išmintų kalbos
takų.

Tais takais klajoję jie,
Pjovė rugį, rovė liną,
Gynė kraštą savo gimtą,
Dėjo žodį posman savo.

Kūrė dainą, himną, mitą
Ir išliko ši tauta didinga.
Svečiui liko ji svetinga,
Ir užklydėliui net supratinga.

Gabrielė Juškauskaitė
„Kalba gimtoji“

Myliu savo gimtą kalbą –
Ja nuo seno protėviai kalbėjo.
Aidi, skamba lietuviškos tarmės –
Aš gražesnės kalbos negirdėjau.

Kai uždainuoja lietuvaičiai,
Suskamba miškai ir kloniai,
Vėjas neša toli toli aidą –
Lietuvių kalba – man pati gražiausia.

Kotryna Černiauskaitė
„Jei aš nekalbėčiau“

Jei aš nekalbėčiau,
būtų sunku žiūrėti į tuos,
kurie kalba.
Būtų sunku atsakyti tam,

kuris manęs kažko klausia.
Jis tiesiog manytų,
kad aš nieko negalvoju.
Būtų skaudu tai patirti...

Būtų pernelyg skaudu,
jei negalėčiau paleisti paukščio,
nutūpusio ant mano lūpų.

Todėl aš noriu,
kad mano lūpomis čiulbėtų paukštis...
Kalbos paukštis.

Inesos Sinkevičiūtės, IIg kl., nuotrauka

Gustė Petrulevičiūtė
„Lietuvių kalba“

Gimtoji mūsų lietuvių kalba
Ir dieną, ir naktį mus lydi.
Kas dieną mes kalbame ja
Ir džiaugiamės savo tautybe.

Mes mylime ją kaip mamytę,
Taip, kaip ir ji mus.
Tad nekeiskim šios kalbos
Net į didžiausius pinigus.

Asta Bubnelytė
„Lietuvių kalba“

Kas lietuvių kalbą myli,
Mažiau plepa – daugiau tyli.
Ir žargonų nesakykit,
Jei nenorit būt apkramtyti!

Nieks už žodį nekovo,
Jei taupysi „ant kavos“!
O jei eisi lepeškaut,
Tai gali į kailį gaut...

Tiesų kelią žodžiui tieski
Ir namolio jį pakvieski!
Ir lietuvis tikras būsi,
Jei tarp žodžių nepražūsi.

Inesa Saveiskytė
„Mūsų gimtoji kalba“

Pabundu aš vieną rytą
Ir suprasti negaliu –
Iš kur atsirado tokia švelni
Gimtoji lietuvių kaba.

Pagalvoju kiek truputį –
Koks keistas žodis „spinta“.
Kodėl negali būti krosnis?
O va todėl, kad čia yra
Didžiulė lietuvių kalbos paslaptis.

Aš gerbiu, myliu savo gimtą kalbą,
Ji yra man vienintelė.
Ir tuo didžiuojuosi,
Sakau tau ačiū, kad tave turim!

Inesos Sinkevičiūtės, IIg kl., nuotrauka

Miglė Krutulytė, 7 kl.

Kalba

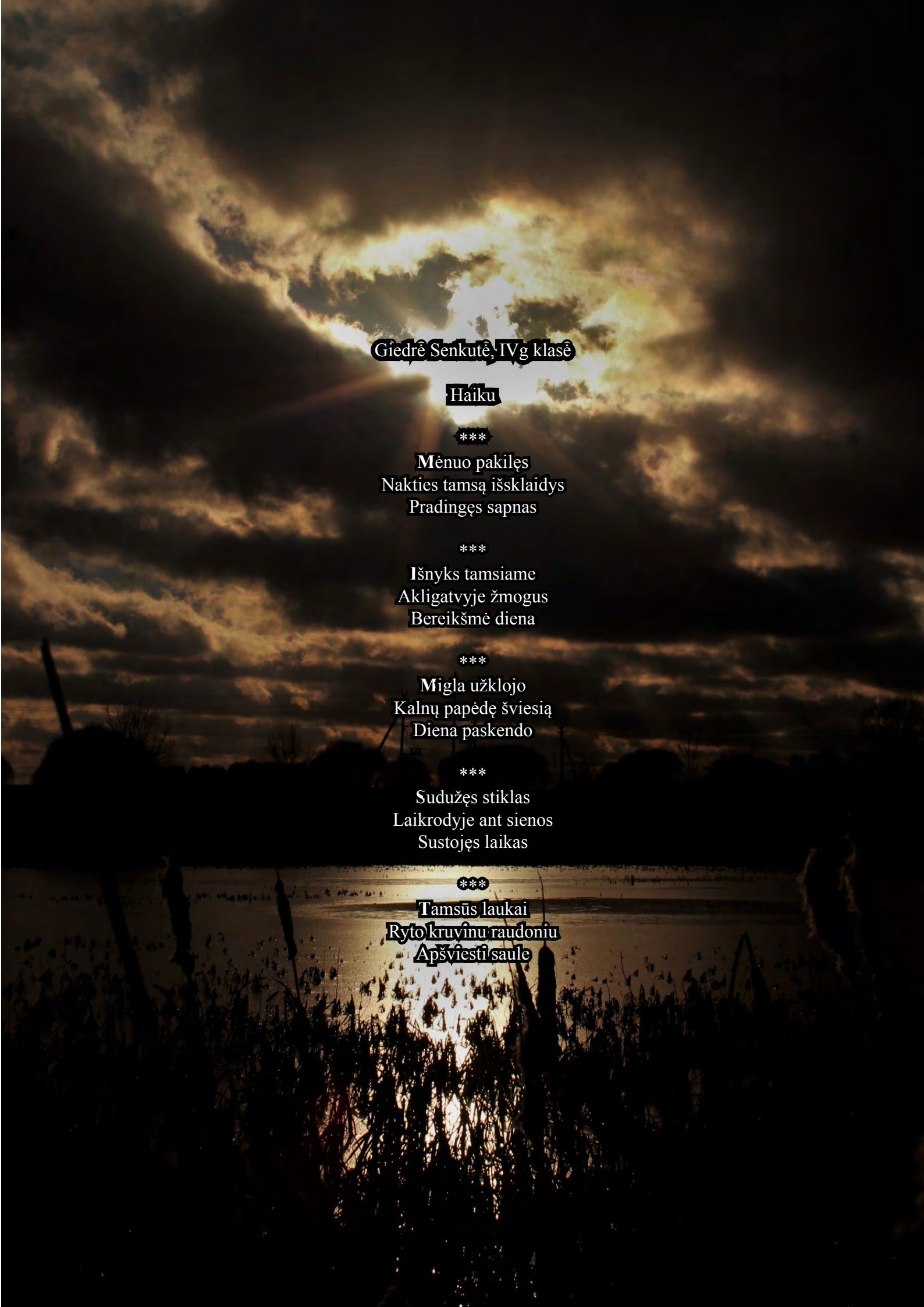
Nepamiršiu niekada
Savo gimtos kalbos,
Jos skambesio.

Ji skamba kaip muzika,
Kaip viltis beprasmiškas išėjimas,
Kaip mamos žodis,
Kuris sušildo.

Mūsų kalba
Nėra paprasta.
Ji kaip kalnai –
Vienur sunku praeiti,
O kitur lyg pūkas nusklendi.

Tuo didžiuojuosiu,
Mes esam lietuviai
Ir kalbam lietuviškai.

Mūsų seneliai
Taip kalbėjo,
Ir mes taip kalbam ir kalbėsime.

Giedrė Senkutė, IV g klasė

Haiku

Mėnuo pakilęs
Nakties tamsą išsklaidys
Pradingęs sapnas

Išnyks tamsiame
Akligatvyje žmogus
Bereikšmė diena

Migla užklojo
Kalnų papėdę šviesią
Diena paskendo

Sudužęs stiklas
Laikrodyje ant sienos
Sustojęs laikas

Tamsūs laukai
Ryto kruvinu raudoniū
Apšviesti saule

Laikraštį kuruoja mokytojai
Rita Černiauskienė, Vytautas Černiauskas
Seinų 10, LT-65333 Merkinė, Varėnos raj. tel 8 310 57275

Modesta Čaplikaitė
Aldona Bubnelytė,
Lukas Jauneika,
Agnė Baltulionytė
Ovidijus Točelis,
Miglė Krutulytė,

Inesa Sinkevičiūtė,
Emilija Rožankevičiūtė,
Viktorija Jankeliūnaitė.
Kamilė Daugevičiūtė

Maketas Kristupo Černiausko

„Šulinys“, „Fotoblyksnis“ ©